

3 SKYRIUS

Šeron ketino papasakoti Eimei apie mergaitę lange per artimiausią jų pokalbį telefonu. Būtų geriausia nusiųsti nuotraukas, kad dukterė galėtų apžiūrėti, tačiau suvokė – nesugebės to padaryti, kol Eimė nepaaiškins jai kaip, o tai neapsieitų be pykčių. Šeron baiminosi prašyti pagalbos – Eimė neturėjo kantrybės, kai reikėdavo aiškinti iš naujo, o Šeron tada pasijusdavo idiote. „Juk tai nesunku“, – pareikštų dukterė ir Šeron tektų pripažinti, kad ji teisi – nesunku. Bet kodėl tada jos smegenys neįsisavina šios informacijos?

Nuotraukų siuntimo piktograma buvo raidės „V“ su apskritimais ant smaigalių pavidalo, ji Šeron kažkodėl asocijavosi su filmu „Žvaigždžių kelias“. Nedrįso siųsti, pirma dar kartelį nepatikrinusi. „Kodėl negalima paprasčiausiai parašyti „siųsti“? – garsiai svarstė, kai jos pirmą kartą tai aptarinėjo. – Būtų kur kas paprasčiau.“

„Ne, taip paprasčiau ir geriau, – tvirtai pareiškė Eimė ir paaiškino, kodėl taip mananti: – Dabar iš karto, vos užmetus akį, matyti. Taip, kaip instinktyviai žinai, ką reiškia simboliai ant visų prietaisų mygtukų.“ Šeron pristigo drąsos prisipažinti, kad jai pavyko įsidėmėti, kuris mygtukas yra įjungimo,

tik tada, kai sugalvojo, jog simbolis panašus į mažos krūties kontūrą.

Eimė buvo aktyvi ir iniciatyvi, dirbo įmonių teisės srityje. Naujame darbe Bostone ji peržiūrėdavo ir laivybos pramonės sutartis. Šeron tai skambėjo sausai ir neįdomiai, tačiau derybų menas ir svarbios informacijos analizavimas buvo dukters stichija. Sprendžiant iš didelio atlyginimo, jai tai puikiai sekėsi. Šeron didžiavosi savo dukterimi, nors ir ne visada ją suprasdavo.

Kol dar dirbo, Šeron įsivaizdavo, kad pensija bus proga jai ir dukteriai daugiau laiko praleisti kartu, tačiau po Eimės išvykimo šią svajonę permastė ir nutarė, jog tai galimybė eiti į kursus ir savanoriauti. Teoriškai – puiki idėja, bet, palikusi dirbančiųjų pasaulį, ji greitai atrado gyvenimo be didelių įsipareigojimų džiaugsmą ir nebesidairė atgal. Nuo laisvės veikti, ką nori, kada nori, niekam nesiaiškinant, buvo net saldu. Nors kartais pasijusdavo vieniša, Šeron jautėsi patenkinta savo gyvenimu.

Ji neketino pyktis su kaimynais, tačiau kitą rytą vos pabudusi prisiminė vakar vėlai vakare pastebėtą mergaitę. Eimės įžvalgos šiuo klausimu tikrai praverstų.

Vis dėlto kiek vėliau, netikėtai paskambinus Eimei, paslaptingos mergaitės tema išgaravo iš galvos. Tuo metu Šeron pusryčiavo, tad padėjo šaukštelį ir atsiliepė į dukters skambutį.

Kai abi pasilabino, Eimė iš karto prakalbo apie reikalus:

– Mama, nesmagu prašyti, bet man reikia tavo pagalbos.

Šeron įkvėpė. Eimė niekada nieko neprašo. Net vaikystėje kratydavosi Šeron pastangų padėti – norėdavo pati viską išsiaiškinti. Jei jau prašo motinos paslaugos, vadinasi, nerado kitos išeities.

– Žinoma, mieloji. Kas nutiko? – Šeron net per atstumą pajuto, jog Eimei palengvėjo.

– Taip ir maniau, kad galiu tavimi pasikliauti, – atsakė.

– Tai aišku, kad gali. Aš visada pasiruošusi tau padėti.

– Na, iš tiesų pagalbos reikia ne man, o Nikitai.

Nikitai? Dilgtelėjo nerimas. Nikita Ramos buvo Eimės globojama mergaitė, su kuria duktė susipažino, kai savanoriavo ir buvo teismo paskirta specialiąja advokate. Tuo metu Eimė apie Nikitą per daug nepasakojo – tik tiek, kad ji nuo dvylikos metų gyveno globėjų šeimose ir kad jos gyvenimas buvo nelengvas.

Šeron vos kartą matė Nikitą prieš Eimei išvykstant į Bostoną – netyčia sutiko abi prekybos centre. Eimė jas supažindino; Šeron pastebėjo, kad Nikita įvertino ją vienu įdėmiu žvilgsniu. Savaiame suprantama, pati padarė tą patį. Ir iš kūno kalbos, ir iš aprangos stiliaus Nikita jai pasirodė sunki paauglė. Dažyti varno juodumo plaukai su viena violetine sruoga, juodi marškinėliai su nupiešta didele kaukole, kuriai iš akiduobės išlindusi gyvatė. Susidarė įspūdis, kad ji stereotipiškai nori būti laikoma tokia, kurios geriau pasisaugoti. Ir dar atrodė nenustygstanti vietoje – lyg jai žūt būt reikėtų cigaretės ar net šio to blogiau. Nikita pasisveikino, pasakė „malonu susipažinti“, bet nežiūrėjo į akis – Šeron tai pasirodė įtartina.

– Kas nutiko Nikitai? – dabar paklausė.

– Jai reikia kažkur pagyventi. Pamaniau – tu gyveni viena, viršuje yra laisvas kambarys. – Eimė turėjo įprotį pateikti pareiškimą ir laukti, kol žmogus jį suvoks ir kaip nors sureaguos. Taip elgdavosi ne iš drovumo – Šeron žinojo, kad prirėmus duktė gali būti šokiruojamai įžūli. Pauzė buvo strategija, proga Šeron perprasti Eimės mąstymą.

– Nori, kad ji čia pagyventų? – pasiteiravo Šeron. Galvoje ėmė suktis prieštaravimai. Seniausiai nebuvo užlipusi į viršų, neįsivaizdavo, kokios būklės tas kambarys. Į jos namus atsikraustys ir apsigyvens paauglė? Savo dukterį vos sugebėjo užauginti, o Eimė juk nebuvo sudėtingas vaikas. Daugumos žmonių standartais – tiesiog pavyzdinė. Ką šiais laikais valgo paaugliai? Kas žino, kokį emocinį bagažą turi anksčiau pas globėjus augusi mergina. O jei Nikita siaubdavo namus ar buvo nevaldomo būdo? Arba ką nors padarys katinui? Šeron

net šiurpas nukratė nuo tokios minties. Turėjo daugybę prižasčių nesutikti, kita vertus, žinojo – Eimė neprašytų, jei tai nebūtų svarbu. Ir jau tikrai sąmoningai nestatytų savo motinos į pavojų.

Eimė paaiškino:

– Neilgam. Ji man paskambino, iš balso atrodė susikrimsi, sakė, neištvers ten dar vienos nakties. Buvo išsigandusi, ketino tuoj pat išsikraustyti. Įkalbėjau pabūti, kol ką nors sugalvosiu. Tiesą sakant, neįsivaizduoju, kas ten, po galais, atsitiko, – ji man nepasakojo. Žinau tik tiek, kad turi kuo greičiau kur nors išsikelti.

– Pala, neskubėk, – įsiterpė Šeron. – Maniau, ji jau užaugo ir nebegyvena pas globėjus. – Šeron buvo tuo tikra, prisiminė, kaip Eimė padėjo Nikitai susirasti gyvenamąją vietą po mokyklos baigimo. Tada Eimė jau gyveno Bostone, bet atskrido į Viskonsiną pagelbėti. Eimė buvo geros širdies.

– Taip ir yra. Nuo to laiko ji gyveno keliose vietose. Suprantu, ką pagalvojai, mama. Manai, jei jau tenka skubiai kraustyti, ji – sunkus žmogus.

Tenka pripažinti – būtent taip ir pagalvojo.

– Tu apsirinki. Nikita perėjo tikrą pragarą. Jai reikia tik kambario ir šiek tiek palaikymo. Kad kas nors būtų jos pusėje, parodytų, jog ji svarbi, – tvirtu balsu kalbėjo Eimė. – Galėjau paskambinti draugams, bet pirmiausia pagalvojau apie tave. Manau, jums būtų smagu kartu.

– Kiek laiko ji gyvens pas mane?

– Ačiū, mama, ačiū! Tu pati geriausia. Tikėjaisi, kad nenuvilsi, – dėkinga Eimė taip tarškėjo, taip greitai bėrė žodžius, kad Šeron klausimas pasimetė toje lavinoje. – Parašysiu žinutę adresą ir Nikitos telefoną. Kada galėtum nuvažiuoti jos pasiimti?

– Iš esmės bet kada, – atsakė Šeron, žiūrėdama į pustuštį avižinės košės dubenėlį. Kiti planai nedegantys – indai gali palaukti, taip pat ir išskalbti rankšluosčiai, kuriuos ketino

sulankstyti. Tokie buvo pensijos ir gyvenimo vienai pranašumai – visas jos laikas priklausė tik jai. Bent jau iki šiol.

– Paskambinsiu jai ir pranešiu, kad tu atvažiuoji. Dar kartą ačiū, mama, tu nuostabi! – Tą akimirką Eimė džiūgavo kaip keturiolikmetė, o ne kaip keturiasdešimties moteris, kokia buvo. Šeron nusišypsojo.

Jos atsisveikino, Šeron baigė pokalbį, tikėdamasi, jog nedaro didelės klaidos.

4 SKYRIUS

GPS nukreipė Šeron į apšiurusį rajoną, ji žinojo, kad ten didelis nusikalstamumas. Matėsi įvairių namų: vieni prižiūrėti – tai liudijo tvarkingi kiemai ir švariai nukasti įvažiavimai, kiti apleisti, su apsilaupiusiais fasadais, šlamštu užgriozdintais kiemais. Šeron pakraipė galvą. Ir kaip žmonės sugalvoja priebutyje laikyti šaldytuvą arba įvažiavime – automobilį, užkeltą ant betono blokelių? Žmonių gyvenimai labai skirtingi.

Pasiekusi reikiamą adresą, išjungė variklį, išlipo iš mašinos ir apsnigtu įvažiavimo keliuku nuėjo iki laukujų durų. Spausdama durų skambutį, išgirdo balsus viduje: iš pradžių piktai šaukiančią moterį, – žodžių nepavyko išgirsti, – paskui garsiai kažką atsakančią vyrą. Nutrepsėjusi nuo batų sniegą, ėmė laukti. Maždaug po minutės ar dviejų atsidarė durys.

Vos pravertame tarpduryje stovėjo moteris pavargusiu veidu.

– Taip?

– Atvažiauvau paimti Nikitos? – Moteris dėbsojo į ją tuščiu žvilgsniu. *Velniai griebtu, nereikėjo pateikti kaip klausimo.* Atsikrenkštusi pakartojo, ši kartą ryžtingiau: – Atvažiauvau

nuomonė apie ją gali suprastėti. Mintis apie nusivylusią Šeron buvo tiesiog nepakeliama. Tiesa, Šeron minėjo, jog pietaus su drauge, o paskui abi eis į prekybos centrą apsipirkti. Dvi pagyvenusios damos plepa per pietus, paskui vaikštinėja po parduotuves. Kas žino, kiek tai gali užtrukti? Šeron gal dar nė negrįžusi namo.

Nikė nužengė nuo šaligatvio ir pasuko į Šeron namų pusę. Stiprus vėjo gūsis nutvilkė veidą, ji suskubo užsidėti ant galvos gobtuvą. Ėjo pasilenkusi nuo vėjo, mirksėdama, kad tik nepravirktų, bet, nepaisant visų pastangų, greitai iš akių pabiro karštos ašaros ir ėmė tekėti skruostais. Rankove šluos-tydamasi veidą galvojo – *ai, velniop*. Tokia šlykšti diena buvo, nori ir verkia. Pasiekusi automobilių stovėjimo aikštelės galą, įsikūčiojo kone springdama.

Skendėdama savo sielvarte, ėjo toliau. Visą kelią žingsniavo raudodama, nuleidusi galvą, gūždamasi, dėliojo kojas vieną po kitos, stumdamosi prieš vėją. Nikę pribloškė šitokia neteisybė. Akyse tebestovėjo Dona su ponia Fleming – abi susivienijusios prieš ją. Nebegali ten dirbti, jei nenori prarasti savigarbos, nors ir mesti darbą – ne išeitis. Šeron palaikys ją nevykėle; po teisybei, ir jautėsi šiek tiek nevykusi. Reikėjo kitaip spręsti situaciją. Geriau būtų nutylėjusi. Na, ta moteris pavadino ją idiote. Tai kas? Klientai būna nemandagūs. Ne pirmas kartas. Tiesa, ši sykį tai ižeidė asmeniškai.

Reikės tuoj pat pradėti ieškoti kito darbo, o kol kas pakentėti „Maistinguose produktuose“. Imsis bet kokio darbo, bet kokio, iš karto išeis, vos tik kas nors pasitaikys.

– Aš – ne idiotė, – sumurmėjo balsu. Šiaip ar taip, šaltis skatino eiti greičiau, dar penkiolika minučių – ir pasieks namus. Jei pasiseks, Šeron nebus grįžusi iš susitikimo su bičiule ir ji galės bent kiek nurimti iki vakarienės.

13 SKYRIUS

Išgirdusi rakinamas laukujes duris, Šeron krūptelėjo – pati ką tik įžengė į namus ir kabino paltą ant pakabos koridoriaus gale. Pirmą mintis – parėjo Nikė. Paskui pagalvojo – jei ne Nikė, vadinasi, kažkas mėgina įsilaužti ir dabar bus bėdos.

– Nike? – šūktelėjo.

– Taip, čia aš.

Vis dėlto Nikė. Na, žinoma, ji. Kas gi daugiau?

– Anksti grįžai. – Šeron nusiavė batus ir pastatė ant kilimėlio.

– Aha, paleido, dar nepasibaigus mano pamainai.

Šeron vėl šūktelėjo:

– Tikiuosi, nėjai namo pėsčiomis. Šiandien stiprus vėjas.

– Nelabai stiprus. – Po akimirkos Nikė pridūrė: – Prigulsiu prieš vakarienę, gerai?

– Žinoma.

Klausydamasi laiptais aukštyn lipančios Nikės žingsnių garso, Šeron sunerimo. Ne todėl, kad Nikė sugalvojo pavakary prigulti – jos manymu, noras atsipūsti visiškai suprantamas, ypač po ilgo ėjimo namo per šalčius. Sunerimo dėl to, kad Nikė anksti grįžo, o balsas kimtelėjęs, lyg būtų verkusi. Motiniška Šeron nuojauta kuždėjo – kažkas negerai. Nikė parėjo

anksčiau, kas savaime nieko nereiškę, tačiau atrodo liūdna. Kažkas atsitiko. Gal tai susiję su buvusiu vaikinu, apie kurį šiek tiek užsiminė? „Nesusiklostė, jo sunkus charakteris, – trumpai paaiškino. – Kartais pratrūkdavo.“ Šeron – ne kvaila, mokėjo skaityti tarp eilučių.

Nuėjusi atsistojo laiptų apačioje. Viena ranka laikydamosi už turėklų, klausėsi, kaip virš galvos Nikė perėjo kambarį, tada sugirgždėjo lova – prigulė pailsėti. Gal užlipti į viršų ir pasikalbėti su ja? Ne, Nikė – suaugusi, Šeron nenorėjo jai trukdyti. Eimė labai aiškiai pasakė: *nedusink, neuždavinėk per daug klausimų.*

Vis dėlto riba tarp neklausinėjimo ir abejingumo labai plona. Kai rūpiniesi žmogumi, kartais turi užduoti klausimų. Koku būdu dar gali sužinoti, kas ir kaip?

Kol Šeron stovėjo dvejodama, pasigirdo tylus verksmas. Verkė tylutėliai, turbūt nenorėjo, kad ji išgirstų. Nugirdo tik todėl, kad stovėjo čia. Verksmas Šeron buvo lemiamas signalas. Vaiko ašarų, – net jei tas vaikas suaugęs, – nevalia ignoruoti. Nieko nelaukdama ėmė lipti laiptais, vis pasiklausydama. Kai pasiekė viršų, verksmas nutyko, tačiau ji nesustojo ir nužingsniavo prie Nikės durų. Šios buvo truputį praviros. Pastūmusi duris, Šeron įėjo į kambarį.

Nikė gulėjo susirietusi į kamuoliuką – kūnas atrodė lyg kabliukas ant lovatiesės. Žaliuzės dar nebuvo nuleistos, viskas aiškiai matėsi, bet kambaryje tvyrojo slogi nuotaika. Nieko nesakydama Šeron žengė prie spintos, išėmė antklodę ir užklojo Nikę – apdengė pečius, visą apkamšė. Apklosčiusi prisėdo ant lovos krašto ir ėmė glostyti jai plaukus.

Nikė vėl tylutėliai pravirko, pečiai krūpčiojo – visai kaip Eimė, kai tramdydavo ašaras. Priešingai nei motina, Eimė buvo tvirto būdo, pasiryžusi visus ir viską įveikti. Ji retai verkė, o jei pravirkdavo, stengdavosi susivaldyti. Va Šeron ašarodavo per visus kalėdinius filmus ir skaitydama, ypač liūdnius romanus ir jautriai užrašytus atvirukus. Turėjo gebėjimą verkti, buvo apsigimusi virkautoja.

Nors jiedvi pažįstamos ne taip seniai, Šeron pajuto stebėtiną švelnumą šiai merginai.

– Apgailestauju, – pagaliau tarė ramiai, apgalvotai. – Kad ir kas nutiko, gaila, kad taip. Tik nelaikyk savyje – verkti natūralu.

Nikė sukūkciojusi įkvėpė ir, regis, aprimo, o Šeron toliau murmėjo paguodos žodžius ir glostė jai plaukus. Apmaudu, kad Nikė šitokia liūdna, tačiau Šeron džiaugėsi, galėdama kažkuo pasitarnauti, pagelbėti.

Po kelių minutėlių ji nuėjo į Nikės vonios kambarį ir, grįžusi su dėžute popierinių servetėlių, padėjo jas ant naktinio stalelio. Išėmusi vieną įspaudė Nikei į delną. Ši atsisėdo ir išsipūtė nosį.

Šeron paguodė:

– Reikalai pasitaisys, visada pasitaiso.

– Visada? – Nikės žvilgsnis buvo kupinas abejonių, akys paraudusios, veidas paburkęs, prieš tai į uodegą surišti plaukai susitaršę. Matėsi, kad jai tikrai nelengva.

– Kartais prieš pagerėjimą būna sunkiausia, – pripažino Šeron, o Nikė linktelėjo, lyg to ir būtų laukusi.

Paėmusi kitą popierinę servetėlę, nusisausino akis.

– Klaiki diena.

– Gal norėtum aptarti? – atsargiai pasiteiravo Šeron. – Kartais po to palengvėja. – Ji pabijojo, ar ne per daug smalsauja, bet greitai nurimo, nes Nikė pamažu ėmė pasakoti tos dienos nutikimus. Atrodė, kad skauda nuo kiekvieno žodžio, tačiau ji nori viską iškloti.

– Dona liepė eiti namo, – baigė pasakoti, gniaužydama saujoje servetėlę. – Sakė, gausiu papeikimą, o rytoj susitiksime ir visa tai aptarsime. – Jos balse girdėjosi kartėlis ir susitaikymas.

– Kaip manai, ar ponia Fleming tave pažino? – pasiteiravo Šeron.

Nikė papurtė galvą.

– Abejoju. Vakar mano kambaryje nedegė šviesa, kai ją stebėjau. Ir, sakyčiau, ji ne iš tų, kurie kreipia dėmesį į aplinkinius.

Susimąščiusi Šeron linktelėjo galvą.

– O kas buvo tame baltame maišelyje, kurį ponias Flemingas pirkė iš Donos?

Nikė pagalvojo, pakreipusi galvą į šoną, ir galiausiai atsakė:

– Nežinau. Nė nemaščiau apie tai.

– Kaip manai, gal ten kas nors nelegalaus?

Nikės veido išraiška pasikeitė:

– Galbūt. Aš neparduodavau asmeninių užsakymų. Be to, ji sumokėjo grynaisiais. Didelę sumą. Ant pluošto banknotų, kuriuos ji paliko Donai, viršaus pastebėjau šimto dolerių kupiūrą.

Susimąščiusi Šeron suspaudė lūpas, paskui padarė išvadą:

– Manau, tikėtina, jog Dona su ponias Fleming iškėlė sceną dėl tavo elgesio, norėdamos nukreipti dėmesį, – kad ir kuo ten abi užsiėmė.

– Sakot? – Nikė tiesiai atsisėdo.

– Taip. Sumokėjo grynaisiais? kažkas ne taip. Užsakymas neoficialus? Laikė maišelį užrakintoje spintelėje? – Šeron piktinosi, kad moteris taip pasielgė su Nike. – Jeigu Dona pardavinėja narkotikus arba slepia mokesčius ir tai išaiškės, ji turės daug bėdos. Gali atsidurti kalėjime. Ponia Fleming taip pat. Dona gali prarasti savo verslą. Tikriausiai nenorėjo, jog klausinėtum, tai abi viską apsuko taip, tarsi tu būtum kažką negerai padariusi, kas, beje, netiesa. – Ji motiniškai papleškino Nikei per ranką. – Puikiai susitvarkei. Aš nebūčiau taip atsilaukiusi.

Nikė išsiėmė dar vieną servetėlę ir prispaudė prie nosies.

– Nė nepagalvojau apie tai. Taip sutrikau, kad ji pavadino mane idiote ir išplėšė iš rankų telefoną, o paskui dar pateikė viską taip, lyg aš būčiau kalta. – Ji nurijo seiles. – Manęs niekada niekas nesiklauso.

– Aš klausausi, – paprieštaravo Šeron. – Mano nuomone, buvai visiškai teisi. Nesmagu, kad tave užsipuolė. Tikrai nebuvo tam pagrindo.

– Ačiū.

Minutę ar dvi abi pasėdėjo tylėdamos, paskui Nikė paklausė:

– Kaip manote, ar rytojaus susitikime paminėti ponios Fleming pirkinį? Paklausti, kas buvo tame maišelyje?

Šeron paskubėjo atsakyti:

– Rytoj nebus jokio susitikimo.

– Nebus?

– Tikiuosi, kad nebus. Atsakyk į vieną klausimą: ar nori toliau ten dirbti?

Nikė atsiduso.

– Nenoriu, bet kas lieka? Kol kas neturiu kito varianto ir negaliu sėdėti čia visą dieną. Ketinau siuntinėti anketas internetu ir išeiti, vos rasiu kitą darbą.

– Na, tavo valia, bet, jei ką, mielai pasakyčiau, ką tavo vietoje daryčiau.

– Sakykit, – Nikė pasilenkė į priekį, veide atsispindėjo nekantrumas. Akivaizdžiai troško patarimo.

– Tavo vietoje rytoj nueičiau į jų parduotuvę, gražinčiau tuos netikusius polo marškinėlius ir išeičiau iš darbo.

– Tiesiog va taip?

Šeron pritariamai linktelėjo.

– Tiesiog va taip.

– Iš anksto neįspėjus?

– Taip. – Šeron stebėjo Nikės veide atsispindinčias emocijas – netikrumas, atmieštas palengvėjimu. Ji pridūrė: – Man atrodo, tu sugebi laikytis savo pozicijos, Nike. Palikai smurtauojantį vaikina, išėjai iš to buto, kur dėjosi keisti dalykai. Telefonu pranešei, jog išėjai iš ankstesnio darbo. Matau, kad esi stiprus žmogus, mane tai žavi. Tavo metų buvau gana minkšto būdo. Prirėkė daug laiko, kol išmokau save vertinti.

– Neprieštarausit, kad nedirbu ir gyvenu jūsų namuose? Nemanyt, kad nesugebu ilgai išbūti viename darbe?

– Štai dėl ko nerimauji? – apstulbusi paklausė Šeron ir sukrizeno. – Mieloji, dėl to esu visiškai rami. Neabejoju – greitai susirasi kitą darbą.

Nikė truputį pamastė.

– Ką gi, tada taip ir padarysiu – rytoj ryte nueisiu ir pranešiu, jog išeinu. – Ir, didelei Šeron noustabai, pasilenkė ir stipriai ją apkabino. – Ačiū, labai ačiū.

– Už ką? Juk nieko nepadariau.

– Ačiū, kad išklausėte ir padedate. – Kai Nikė atsitraukė, Šeron pastebėjo jos akyse vėl sublizgusias ašaras. – Ir už tai, kad atėjote, užklojote apklotu ir esate man tokia gera.

– Didelio čia daikto, – Šeron gūžtelėjo pečiais. – Smagu, jei palengvėjo. – Ji pasilygino kelnių priekį. – Nike, sugebėtum dirbti geresnį darbą nei tas „Maistinguose produktuose“. Tikiu, kad dabar bjauriai jautiesi, tačiau kada nors prisiminsi viską kaip juokingą nutikimą.

– Taip manote?

– Aš žinau, – Šeron atsistojo. – Einu į apačią gaminti vakarienės. Nebesikrimsk dėl viso šito.

– Gal padėti?

Šeron nusišypsojo.

– Ačiū, nereikia, aš pati. – Perėjusi per kambarį, ji stabtelėjo prie durų ir atsisuko. – Žinai, tie polo marškinėliai man iš pat pradžių nepatiko.

– Ir man.

– Ir tik vienus davė. Kaip šitaip?

– Neįsivaizduoju, – Nikė žvilgtelėjo į vilkimus pigius poliesterio marškinėlius. – Sakė, turi tik vienus, žadėjo užsakyti antrus.

– Tai turėtų netrukus gauti.

– Aha.

– Gerai, kad tau nebereikės jų vilkėti. Gražink neskalbui.

– Nebeskalbsiu.

– Pakviesiu, kai paruošiu vakarienę. Valgysim spagečius. Marškinėlių geriau nenusivilk – gal netyčia užsilašinsi padažo ant priekio.

Nikė linktelėjo, plačiai šypsodamasi. Šeron nusileido laiptais žemyn kur kas gyvesniu žingsniu, nei lipo į viršų.